

Raskošne prostorije na prvom katu (*piano nobile*)

Već u 17. stoljeću Habsburgovci su na ovom mjestu posjedovali ladanjski dvor koji je uništen 1683. godine od strane Osmanlija tijekom druge opsade Beča. Nakon pobjede nad Osmanlijama, car Leopold I. zadužio je austrijskog baroknog arhitekta Johanna Bernharda Fischera von Erlacha da sagradi lovački dvorac. Pola stoljeća kasnije, Marija Terezija je svom dvorskom arhitektu Nicolausu Pacassiju povjerila da lovački dvorac preuredi i proširi u službenu ljetnu rezidenciju u stilu rokokoa. Ovdje je provodila ljetne mjeseca sa svojom dvorskog svitom, koja je brojala više od 1500 osoba. Carska je obitelj osobno doprinijela uređenju prostorija, čime je Schönbrunn postao živo povijesno svjedočanstvo o kulturi stanovanja i svakodnevnom životu Habsburgovaca.

I nasljednici su Marije Terezije ovdje ostavili tragove, a ponajviše njezin pra-praunuk car Franjo Josip, koji se u Schönbrunnu rodio i 1916. godine, nakon 68 godina vladavine, u njemu i preminuo.

Kada dođete na prvi kat, skrenite desno u takozvanu Sobi riblje kosti. Kroz prozor s lijeve strane pruža se pogled na Veliko unutarnje dvorište koje pripada Dječjem muzeju, gdje posjetitelji mogu saznati mnoge zanimljivosti iz svakodnevice dvorskog života te nešto od toga mogu i sami isprobati. Kroz otvorena vrata može se vidjeti Soba pobočnika. Glavna zadaća pobočnika bila je caru što brže dostaviti vojne informacije. U tom kontekstu se može objasnitи i njegov smještaj u neposrednoj blizini cara.

Prostorija 1 Soba garde

U ovoj prostoriji bila je smještena osobna straža cara Franje Josipa koja je čuvala pristup carevom apartmanu. S vaše desne strane možete vidjeti kaljenu peć koja se, kao i svi ostale u dvoru, ložila iz ogrjevnog hodnika koji se protezao iza prostorija (izvorno na drva) kako se ne bi ometala carska obitelj i kako se ne bi prilazio raskošni interijer. U 19. stoljeću ugrađeno je grijanje toplim zrakom koje od 1992. više nije u uporabi.

Prostorija 2 Soba za bilijar

Ova prostorija je služila kao čekaonica za osobe koje su imale zakazanu audijenciju kod cara. Franjo Josip primao je u audijenciju dvaput tjedno. Biljarski stol, koji je pripadao caru Franji II., djedu Franje Josipa, pripadnicima vojske služio je za razonodu. Na zidovima vise tri velike slike: središnja prikazuje prvu dodjelu Vojničkog reda Marije Terezije iz 1758. godine. Ovo odlikovanje za zasluge, koje je ustanovila Marija Terezija, bilo je prvo takve vrste u Monarhiji i jedno od najviših počasti carske kuće. A slike s lijeve i desne strane podsjećaju na stotu obljetnicu osnivanja tog reda. Tom prigodom je Franjo Josip priredio raskošnu večeru u Velikoj galeriji dvorca kao i prijem u dvorskem perivoju.

Prostorija 3 Soba od orahovine

Ova prostorija je dobila ime po skupocjenim zidnim oplatama od orahovine koje zajedno s pozlaćenim ukrasnim detaljima i konzolnim stolovima pripadaju izvornoj rokoko-opremi iz vremena Marije Terezije. Luster potječe iz 19. stoljeća. Ovdje je Franjo Josip primao u audijenciju. Ljudi su dolazili caru da mu se zahvale na odlikovanju, iznesu molbu ili da mu se predstave u slučaju da su dobili carsku službu. Franjo Josip je znao primiti tijekom jednog prijepodneva i do stotinu ljudi, a njegovo izvanredno pamćenje imena i osoba bilo je čuveno – imena i lica koja je jednom čuo ili video, nije više nikad zaboravlja. Audijencije su obično trajale nekoliko minuta, a završavale su kad bi car lagano kimnuo glavom.

Prostorija 4

Radna soba Franje Josipa

Franjo Josip se uspeo na carsko prijestolje s tek 18 godina. Njegov radni dan bio je iznimno zahtjevan i vrlo dug, započinjao je prije 5 sati ujutro. Cijeli dan je provodio za radnim stolom koji možete vidjeti s desne strane; ovdje je proučavao spise, a tu su mu posluživali i doručak i ručak. Tako je prvi državni činovnik provodio većinu svog života upravo za ovim radnim stolom. Car nije držao do raskoša u svojim privatnim odajama, zadovoljavao se s privatnim slikama, fotografijama svoje obitelji i darovima koje su mu dali djeca i unučad. Dva velika portreta prikazuju Franju Josipa kad je imao 33 godine te njegovu suprugu Elizabetu, caricu koja je pod svojim nadimkom Sisi postala mit.

Prostorija 5

Spavaonica Franje Josipa

U spavaonici je započinjao carev dan koji je tekao po točno utvrđenom dnevnom rasporedu: car je ustajao u 4 sata, obavljao svoju jutarnju toaletu hladnom vodom, a zatim bi na klecalu koje vidite lijevo uz krevet izmolio jutarnju molitvu s obzirom na to da je bio strogi katolik. Željezni krevet zorno svjedoči o jednostavnom i spartanskom načinu života austrijskog cara. U ovom je krevetu 1916. godine, usred meteža Prvog svjetskog rata i nakon 68 godina vladavine, umro Franjo Josip u 86. godini života. Slika na štafelaju prikazuje cara na samrtnoj postelji. Franju Josipa sudbina nije štedjela: prvorodenka kći Sofija umrla je s tek dvije godine, brata Maksimilijana, meksičkog cara, pogubili su ustanci, zatim je uslijedilo tragično samoubojstvo njegova jedinog sina Rudolfa, a talijanski anarhist ubio je suprugu, caricu Elizabetu. Na izlazu iz ove sobe, lijevo iza vrata, nalazi se carski zahod koji je u engleskom stilu ugrađen za Franju Josipa 1899. godine.

Sljedeće tri male sobe pripadale su apartmanu carice Elizabete. U Kabinetu uz stepenice, koji je koristila kao radnu sobu, napisala je brojna pisma, vodila dnevnik i pisala stihove. Odavde se kružnim stubištem išlo u privatne cariće odaje u prizemlju. Uklonjeno je nakon pada Monarhije. Soba za toaletu je mjesto gdje se carica posvećivala svojoj njezi. Važila je za jednu od najljepših žena svojega doba i bila je toga svjesna. Njega ljepote i bavljenje sportom radi vitkog stasa određivali su Elizabetin dnevni program. Samo njega njezine raskošne, do poda duge kose trajala je po nekoliko sati na dan.

Prolaskom kroz tu prostoriju dospijet ćete u prostoriju 9, zajedničku spavaonicu Franje Josipa i Elizabete.

Prostorija 9

Zajednička spavaonica

Godine 1854. Franjo Josip oženio se svojom sestričnom Elizabetom, koja je tada imala nepunih šesnaest godina. Tom prilikom ova je soba uređena kao njihova zajednička spavaonica. Franjo Josip je svoju suprugu cijelog života obožavao, međutim ostaje upitno je li mu ta naklonost bila uzvraćena u istoj mjeri. Elizabeti je od početka smetao strogi protokol dvorskog života. S vremenom je stasala u samouvjerenu ženu. Vodila je samostalan život, išla na duga putovanja i rijetko boravila u Beču. U rujnu 1898. godine, u njezinu 61. godini života, caricu je u Ženevi trokutastom turpijom smrtno ranio anarhist Luigi Luchenij.

Prostorija 10

Carićin salon

U Elizabetinom prijemnom salonu posebnu atmosferu stvaraju bijelo-zlatne drvene zidne oplate obložene svijetlim svilenim tapetama te raskošni namještaj u stilu nerokokoa.

Prostorija 11

Odaja Marije Antoanete

Ova prostorija je služila kao obiteljska blagovaonica. Večere carske obitelji su podlijegale strogom dvorskom ceremonijalu. Trpeza je uvijek bila svečano ukrašena, u sredini su postavljane pozlaćene ukrasne posude okićene cvijećem, voćem i slatkisima. Prilikom službenih večera posluživala su se francuska jela, a za obiteljske večere Franjo Josip je više volio jela bećke kuhinje poput bećkog odresa, govedeg gulaša, *Tafelspitzu*, jela od kuhane govedine u juhi ili čuvenog *Kaiserschmarrna*, poslastice poznate kao carski drobljenac. Da bi jela uvijek bila servirana svježa i topla, prenosila su se iz kuhinskog trakta u spremnicima na grijanje u prostorije uz blagovaonicu ili odaje, te se tamo održavala toplima žeravicom, a kasnije plinskim grijanjem. Car je sjedio u sredini stola, a nasuprot njemu, ako bi bila prisutna, sjedila je carica. Budući da je Elizabeta često strogo držala dijetu da bi imala vitak struk, rijetko je jela na zajedničkoj trpezi. Obiteljske su večere obično počinjale u 6 sati uvečer i služilo se od 3 do 6 jela.

Servis za ručavanje na vjerno postavljenoj trpezi je posudba iz Dvorske riznice posuđa i srebra (*Hoftafel- und Silberkammer*) u bećkoj palači Hofburg, gdje se i danas čuvaju i izlažu zanimljivosti i vrijednosti iz porculana i srebra nekadašnje carske obitelji. Pored osobnih pribora i servisa za jelo carice Elizabete, ondje možete vidjeti i zlatni pribor za jelo Marije Terezije i još mnogo toga.

Prostorija 12

Dječja soba

Dječja soba je ukrašena portretima kćeri Marije Terezije. Imala ih je jedanaest, a većinu je udala u tinejdžerskoj dobi iz političke računice. S lijeve strane, neposredno uz vrata, vidi se portret Marije Kristine, najdraže kćeri Marije Terezije. Ona je bila jedina kojoj je bilo dopušteno udati se iz ljubavi i to za Alberta von Sachsen-Teschena, utemeljitelja Albertine.

Odvadje vidite kupaonicu koja je 1917. godine ugrađena za posljednju habsburšku caricu Zitu.

Prije nego što izadete u sljedeću prostoriju, bacite pogled na Kabinet za doručak. Aplike u medaljonima koje krase zidove ručni su rad Elizabete Kristine, majke Marije Terezije.

Prostorija 14

Žuti salon

Sa žutim salonom počinje niz apartmana s vrtne strane dvorca. Pažnju privlače pastelnii portreti građanske djece, čiji je autor ženevski slikar Liotard. Njihov izraziti realizam u potpunosti je suprotnosti s tipičnim dvorskim portretima djece Marije Terezije kakve možete vidjeti u sljedećoj prostoriji. Tamo se također nalazi portret Marije Terezije kao ugarske kraljice, djelo dvorskog slikara Martina van Meytensa.

Prostorija 16

Dvorana ogledala

Dvorana ogledala služila je Mariji Tereziji za obiteljske svečanosti, između ostalog i za manje koncerte. Godine 1762. ovdje se pred caricom održao prvi koncert tada šestogodišnjeg Wolfganga Amadeusa Mozarta. Nakon izvedbe, kako je svojim riječima zapisao ponosni otac malog Mozarta, „Wolferl je skočio na krilo Njezina Veličanstva, obgrlio ju oko vrata i valjano izljudio“.

Prostorije 17, 18, 19

Rosa sobe

Ova soba je kao i dvije sljedeće nazvana po slikaru krajolika, Josephu Rosa. Prva slika odmah lijevo uz vrata prikazuje dvorac Habichtsburg u švicarskom kantonu Aargau, koji je povijesno sjedište dinastije Habsburgovaca.

Ovdje vidite portret cara Franje I. Stjepana. Zahvaljujući političkoj smjelosti njegove supruge Marije Terezije, on je 1745. godine u Frankfurtu izabran i okrunjen za cara Svetog Rimskog Carstva Njemačke Narodnosti. Dok je Marija Terezija vladala nasljednim zemljama Habsburgovaca, Franjo I. Stjepan posvećivao se, uz ispunjavanje svojih carskih obveza, uglavnom prirodnim znanostima i financijama. Portret ga prikazuje s predmetima i zbirkama koji odražavaju njegove umjetničke, povijesne i prirodnosnabravene interese.

Prostorije 21, 22

Velika i mala galerija

Veliku galeriju u središtu dvorca carska je obitelj koristila za balove, prijeme i svečane večere. S dužinom od preko četrdeset metara i širinom od gotovo deset metara, Velika galerija je oduvijek predstavljala idealan okvir za dvorske priredbe. Kristalna ogledala, pozlaćene štukature i stropne freske čine ovu galeriju cijelovitim umjetničkim djelom u rokoko stilu. Freske koje slave vladavinu Marije Terezije naslikao je talijanski slikar Gregorio Guglielmi. Na središnjoj fresci prikazani su Franjo I. Stjepan i Marija Terezija na prijestolju, okruženi personifikacijama vladarskih vrlina i alegorijama krunskih zemalja Monarhije. Dva velika lustera od rezbarenog drveta s pozlatom držala su svaki po 70 svijeća, sve do elektrifikacije dvorca 1901. godine. Nakon pada Monarhije, galerija je postala mjesto održavanja koncerata. 1961. godine ovdje se održao legendarni susret predsjednika Kennedyja i Hruščova.

Susjedna Mala galerija smještena je na vrtnoj strani dvorca. Služila je za obiteljske proslave imendana ili rođendana, a iz nje se pruža prekrasan pogled na park dvorca i glorijetu, izgrađenu još za vrijeme Marije Terezije. Posljednjom restauracijom Mala galerija ponovno je dobila svoj izvorni bijeli sjaj iz 19. stoljeća.

Prostorije 23, 24 Kineski kružni i ovalni kabinet

S obje strane Male galerije vidite kineske kabinete, slijeva ovalni, a zdesna kružni. Marija Terezija gajila je veliku strast prema kineskoj i japanskoj umjetnosti, koje su u to vrijeme bile u modi. U oba kabinetra ugrađeni su najdragocjeniji kineski lakirani paneli u bijele drvene zidne oplate iz čijih pozlaćenih okvira izrastaju male konzole na kojima stoji plavo-bijeli porculan.

Značajan je i parket, umjetnički ukrašen vještim intarzijama. Oba su kabinetra služila za zabavu i sastanke. U Kineskom kružnom kabinetu je Marija Terezija održavala tajne konferencije i vodila tajne razgovore sa svojim državnim kancelarom, knezom Kaunitzom.

Prostorija 25

Karousel soba

Karousel soba svoje ime duguje lijevo od dviju velikih slika koja su u njoj nalazi: prikazuje vrtuljak za dame koji je Marija Terezija priredila 1743. godine u tadašnjoj Zimskoj školi jahanja pri palači Hofburg kako bi proslavila ponovno osvajanje Praga u Austrijskom nasljednom ratu. U toj Zimskoj školi jahanja – današnjoj Španjolskoj školi jahanja – još se uvijek održavaju poznate predstave lipicanaca. U sredini slike Marija Terezija jašće na lipicancu predvodeći svoje dvorske dame. S lijeve strane vidite portret Karla VI., carice oca, u raskošnoj španjolskoj odori takozvanoj *Mantelkleid*.

Prostorija 26

Ceremonijalna dvorana

Za vrijeme Marije Terezije u Ceremonijalnoj dvorani obilježavale su se manje formalne svečanosti poput krštenja ili vjenčanja. Niz slika koje krase ovu prostoriju dokumentira svadbene svečanosti povodom vjenčanja najstarijeg sina i nasljednika Marije Terezije, Josipa, s burbonskom princezom Izabelom od Parme. U sklopu ovog ciklusa slika nalazi se i najpoznatiji portret vladarice koji je prikazuje kao „prvu damu Europe“ u skupocjenoj haljini od brabantske čipke.

Na najvećoj slici s lijeve strane vidi se Izabelina svadbena povorka od 98 kočija, pri čemu se svи uzvanici – cjelokupno visoko europsko plemstvo – mogu prepoznati po obiteljskim grbovima na kolima.

Na desnom zidu prikazana je gozba tijekom podnevognog i večernjeg blagovanja u raskošnim i reprezentativnim dvoranama palače Hofburg. Na suprotnoj strani može se vidjeti ceremonija vjenčanja u Augustinskoj crkvi, a pored nje izvedba operne serenade u Velikoj plesnoj dvorani palače Hofburg. Slike su impresivne, prije svega, zbog svoje vjernosti detaljima u prikazima kako građevina tako i osoba, njihove odjeće te stolnog posuda. Na slici pri ulazu u sljedeću prostoriju možete uočiti još jedan vrlo zanimljiv detalj. Dijete koje videće je mali Mozart koji uopće nije bio pozvan na svadbene svečanosti, jer je u godini održavanja vjenčanja, 1760. godine, bio četverogodišnji dječak i živio u Salzburgu. Dovršetak slike trajao je još nekoliko godina, a Mozart je u međuvremenu stasao u glazbenika poznatog diljem Europe pa je naknadno ovjekovječen na ovoj slici.

Prostorija 28

Plavi kineski salon

Plavi kineski salon uređen je početkom 19. stoljeća oblaganjem zidova ručno oslikanim tapetama od rižinog papira iz 18. stoljeća. Ova prostorija je od iznimnog povijesnog značaja: u njoj su 11. studenog 1918. godine održani pregovori tijekom kojih se posljednji car Karlo I. morao odreći prava na vladanje. Sljedećeg dana, 12. studenog 1918. godine, proglašena je Republika Austrija, čime je započeo kraj više od šest stotina godina duge vladavine Habsburgovaca. Karlo I., međutim, nije želio abdicirati pa je na kraju sa svojom obitelji morao otići u progonstvo. Umro je na Madeiri 1922. godine u trideset i petoj godini života, a njegova supruga Zita, preminula je 1989. godine i kao posljednja austrijska carica pokopana je u Carskoj kripti.

Prostorija 29

Vieux-Laque soba

Vieux-Laque sobu je Marija Terezija dala preuređiti u spomen-sobu nakon nagle smrti svoga voljenog muža Franje I. Stjepana, koji je preminuo 1765. godine. Drvene zidne oplate od orahovine obložene su crnim lakiranim panelima podrijetlom iz Pekinga i uokvirene pozlaćenim rubovima. Marija Terezija je do kraja života nosila crninu za mužem. U caričinom molitveniku je nakon njezine smrti pronađen listić na kojem je do u sat točno zabilježila trenutke sreće koje je s njim provela u braku. Za ovu spomen-sobu Marija Terezija dala je naslikati i tri portreta. U sredini vidite portret Franje I. Stjepana koji je naslikao Pompeo Batoni. Od istog slikara je i dvostruki portret Josipa II. i njegova brata Leopolda, naslikan 1769. godine u Rimu. Na stolu desno od Josipa II., nalazi se knjiga „O duhu zakona“ Charlesa de Montesquieua, jedno od najvažnijih djela prosvjetiteljstva. Ideje prosvjetiteljstva prožimale su sve težnje i reforme mladog cara.

Prostorija 30

Napoleonova odaja

Napoleonova odaja dobila je naziv u znak sjećanja na francuskog cara koji je boravio ovdje, u nekadašnjoj spavaćoj sobi Marije Terezije, i to dvaput, 1805. i 1809. godine tijekom svojih dviju okupacija Beča. Napoleonovom ženidbom s Marijom Lujzom, kćeri cara Franje II./I. i Marije Terezijinom unukom, 1810. godine trebao se obilježiti mir između ova dva vladara. Međutim, nakon Napoleonova pada, Marija Lujza se privremeno vratila sa svojim sinom na bečki dvor. Bečki kongres joj je 1814./15. godine dodijelio vojvodstvo Parma, pod uvjetom da njezin mali sin, vojvoda od Reichstada, ostane u Beču. Europske su političke sile i njihovi interesi zahtijevali da Napoleonov sin „princ Franzi“, kako su ga na dvoru zvali, odraste u izolaciji pod skrbništvom svoga đeda i bez ikakvog političkog značaja. Poput svih muškaraca iz roda Habsburgovaca i on je, sljedeći obiteljsku tradiciju, izučio građanski zanat, te ga se na jednoj slici vidi kao vrtlara. Kućni ljubimac mu je bila kukmasta ševa a vidi se na konzolnom stolu. Vojvoda je umro 1832. godine u samo dvadeset i prvoj godini života od tuberkoloze, a poprsje ga prikazuje na samrtnoj postelji.

Sljedeća prostorija, **Porculanska soba** (prostorija 31), vraća nas ponovno u vrijeme Marije Terezije kad je bila korištena kao radna soba, ali kao i prostor za zabavu. Imitacija plavo-bijelog porculana u izrezbarenome drvetu uokviruje i krasiti zidove sve do stropa. Također su tu nalazi 213 plavim tušem nacrtanih slika koje su izradili i potpisali njezin muž Franjo I. Stjepan i neka od njihove djece. Na jednom od medaljona se vidi portret jedne od kćeri, Marije Kristine. Bila je najdraža kćer Marije Terezije, pa se zbog toga mogla udati za muškarca kojega je uistinu voljela: vojvodu Alberta von Sachsen-Teschena.

Prostorija 32

Milijunska odaja

Ovo je jedna od najskupocjenijih prostorija dvorca, takozvana Milijunska odaja. Svoj naziv duguje zidnim oplatama od iznimno rijetke vrste ružinog drveta s intarzijama indijskih i perzijskih minijatura. Minijature prikazuju scene iz života mogulskih vladara iz 16. i 17. stoljeća u Indiji. Izrezbarili su ih članovi carske obitelji te su kao kolaž sastavljeni u nove slike. S obje strane prostorije ugrađena su kristalna ogledala s vizualnim efektom zrcaljenja, stvarajući dojam beskonačnog prostora.

Prostorija 33

Salon goblena

U ovoj prostoriji su kako zidovi tako i naslonjači presvućeni briselskim tapiserijama iz 18. stoljeća. Zidne tapiserije prikazuju scene s tržnicu i iz luke, dok one na naslonjačima predstavljaju dvanaest mjeseci u godini.

Sljedeća prostorija je **Radna soba nadvojvotkinje Sofije** (prostorija 34), a pripadala je odajama roditelja Franje Josipa, nadvojvode Franje Karla i nadvojvotkinje Sofije, koji su ovdje živjeli u 19. stoljeću. Ambiciozna majka Sofija ne samo da je energično i uspješno težila cilju da svoga sina postavi na habsburško prijestolje, već je i bila njegov najvažniji politički savjetnik – neki su je suvremenici opisali kao „jedinog muškarca na bečkom dvoru“. Prema svojoj snahi, carici Elizabeti, koja joj je ujedno bila i nećakinja, imala je vrlo napet odnos te je značajno doprinijela tome da se ona nikada nije osjećala ugodno na bečkom dvoru. Elizabeta se često žalila na stalnu kontrolu i pokroviteljsko ponašanje svoje svekrve prema njoj.

Prostorija 35

Crveni salon

Portreti u ovoj prostoriji prikazuju careve s kraja 18. stoljeća: Leopolda II., sina Marije Terezije, nasljednika Josipa II., te do njega njegova sina Franju II., posljednjeg cara Svetog Rimskog Carstva. Godine 1806., pod pritiskom Napoleonskih ratova, Franjo II. je raspustio Svetu Rimsko Carstvo i proglašio Austriju carstvom. Tako je od Franje II. postao prvi austrijski car Franjo I. Slijedeći habsburšku tradiciju, Franjo II./I. je udao svoju stariju kćer Mariju Lujzu za Napoleona, a svoju drugu kćer Leopoldinu za brazilskega cara, čiji portret vidite na štafelaju. Ostali portreti prikazuju cara Ferdinanda i njegovu suprugu Mariju Anu. Ferdinand je bio najstariji sin cara Franje I. i u narodu su ga od milja zvali „Ferdinand Dobri“; bio je epileptičar i nesposoban za vladanje. U ovo vrijeme stvarni vladar Monarhije bio je državni kancelar Metternich, poznat i kao „kočijaš Europe“, jer je spretno i vještrom diplomacijom upravljao europskom politikom.

Prostorija 37

Bogata soba

Bogata soba nazvana je po jedinom sačuvanom paradnom krevetu bečkog dvora. Izrađen je povodom vjenčanja Marije Terezije te se izvorno nalazio u njezinom apartmanu u bečkoj palači Hofburg. Ovaj raskošni krevet od crvenog baršuna s najskupocjenijim zlatno-srebrenim vezom čini cjinu s dijelovima nekadašnjih zidnih drvenih oplata i vezenim arhitektonskim elementima.

Prostorija 38

Radna soba Franje Karla

Ova soba kao i susjedni salon bili su u 19. stoljeću odaje nadvojvode Franje Karla, oca Franje Josipa. Slike su iz vremena Marije Terezije. Čuveni obiteljski portret Martina van Meytensa prikazuje njezinu muža, Franju I. Stjepana, i caricu okruženu njihovom djecom. Carski par je imao šesnaestero djece, jedanaest kćeri i pet sinova, od kojih je jedanaestero doživjelo odraslu dob. Dvoje kasnije rođene djece i troje umrlih na ovom portretu nisu naslikani. Najvažnija zadaća svakog vladarskog para bila je izrođiti što više mogućih nasljednika kako bi se očuvao kontinuitet dinastije. Nasuprot obiteljskom portretu nalaze se slike dama koje su u životu Marije Terezije odigrale važnu ulogu. Desno od ogledala portret je njezine majke, Elizabete Kristine, a lijevo je portret grofice Fuchs, nekadašnje odgajateljice, a kasnije bliske prijateljice carice. Kao izraz njihove povezanosti, Marija Terezija dala ju je sahraniti u Carskoj kripti pri kapucinskem redu kao jedinu osobu koja ne pripada habsburškoj dinastiji.

Prostorija 40

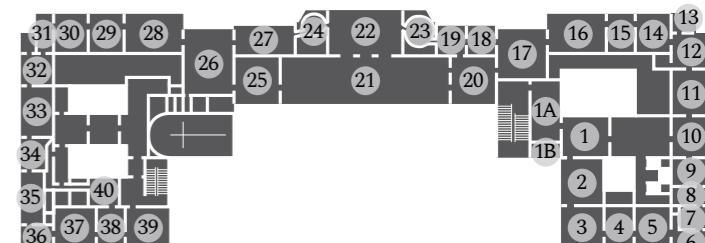
Lovačka soba

Habsburgovci su bili strastveni lovci. Tako su i roditelji Marije Terezije, Karlo VI. i njegova supruga Elizabeta Kristina, ovdje prikazani u lovačkim odorama, a između njih je Franjo I. Stjepan u dječačkoj dobi, budući suprug Marije Terezije. Franjo Josip također je poznat po svojoj strasti prema lovu; još kao dijete lovio je vrapce i golubove u parku dvorca Schönbrunn. Jedna od slika prikazuje u pozadini nekadašnji barokni lovački dvorac Schönbrunn, čiji je arhitekt bio Johann Bernhard Fischer von Erlach.

Stigli ste do posljednje prostorije vašeg programa razgledavanja dvorca. Zahvaljujemo vam na posjetu i bilo bi nam dragو pozdraviti vas u carskim zbirkama Bečkog muzeja namještaja (Möbelmuseum), kao i Muzeju Sisi (Sisi Museum) s carskim apartmanima i Riznicu srebra (Silberkammer) u bečkoj palači Hofburg. Više informacija o svim muzejima možete dobiti na info-pultu.

Dovedenja!

Tlocrt prvog kata u glavnoj zgradbi

- 1 Soba garde
- 1A Soba riblje kosti
- 1B Soba pobočnika
- 2 Soba za biljar
- 3 Soba od orahovine
- 4 Radna soba Franje Josipa
- 5 Spavaonica Franje Josipa
- 6 Kabinet na zapadnoj terasi
- 7 Kabinet uz stepenice
- 8 Soba za toaletu
- 9 Zajednička spavaonica
- 10 Caričin salon
- 11 Odaja Marije Antoanete
- 12 Djecaša soba
- 13 Kabinet za doručak
- 14 Žuti salon
- 15 Soba s balkonom
- 16 Dvorana ogledala
- 17 Velika Rosa soba
- 18 Druga mala Rosa soba
- 19 Prva mala Rosa soba
- 20 Soba svjetiljki
- 21 Velika galerija
- 22 Mala galerija
- 23 Kineski kružni kabinet
- 24 Kineski ovalni kabinet
- 25 Karusel soba
- 26 Ceremonijalna dvorana
- 27 Konjička soba
- 28 Plavi kineski salon
- 29 Vieux-Laque soba
- 30 Napoleonova odaja
- 31 Porculanska soba
- 32 Milijunska odaja
- 33 Salon goblena
- 34 Radna soba nadvojvotkinje Sofije
- 35 Crveni salon
- 36 Kabinet na istočnoj terasi
- 37 Bogata soba
- 38 Radna soba Franje Karla
- 39 Salon Franje Karla
- 40 Lovačka soba

